

JENEI GYULA

A biztonsági őr

az amerikai nagyvárosban akkoriban létesült az öreg park, mikor nagyanyám született, az ezernyolcszázkilencvenes évek közepén. a zöld növényvel befuttatott kovácsoltvas kerítést méltóságteljes téglaoszlopok tagolják. két kapu mellett is elhaladunk – mindkettő zárva, délelőtt, hétköznap –, végül a harmadikon, amelyiken jelentős az autóforgalom, besétálunk. a parkban patinás épületek, azok mellett gépkocsik, beljebb szobrok, virágágyások. elraktintom a fényképezőgépet, mire feltűnik a hatalmas termetű biztonsági őr. fehér, kopasz férfi, tarkóján is hurkát vet a súlyfölösleg. ez magánterület – valamilyen cég központja –, mondja szigorúan. nem szabad fényképezni. de amit már elraktintottam, megtarthatom. csak az internetre ne kerüljön föl. megkérdi, honnan jöttünk. ő egyszer járt a tengeren túl. erős, harsány a hangja. norvégiában voltak, és megálltak nézelődni londonban is. a felesége visszamenne Európába, de drága az út. két gyerek mellett nem jut rá.

A sofőr

az amerikai nagyvárosban kétszer is kinézek a szálloda parkolójába, megérkezett-e a taxi, amellyel a repülőtérre megyünk, de csak egy jókora fekete autó várakozik ott fekete sofőrrel az elsötétített ablakok mögött. sárga

kocsit vártam, nem olyat, amilyennel itthon az alvilág másodosztályú tagjai furikáznak, ám végül kiderül, mégis az a mi autónk, és a gépkocsivezető sem afroamerikai, hanem negyvenes latin-amerikai bevándorló, akinek bőrszíne és kékesfekete szőghaja – utóbbi magán viseli valami pacsuli és a fésű nyomát – indián ősokeket sejtet. a visszapillantó tükörről kereszt lóg. nem ültem még ilyen hatalmas kocsiban. nem mai járgány persze, de látszik, karbantartja a gazdája, akinek kifogástalan öltönye, frissen vasalt inge is az üzlethez, a munkához elengedhetetlennek vélt ápoltságról tanúskodik, de ha szemügyre veszem tiszta, halványkék ingének gallérját, látom, kissé kibolyhosodott rajta az idő. arra gondolok, ahogy a reptérre suhanunk, hogy a férfinak ez a kocsi a vagyona. ez a gyára, amelybe reggelente beül dolgozni. övé a vállalkozás, a rizikó, övé a haszon. nem téveszthet, mert kevés a tartalék, és otthon sok a gyerek. széles, soksávós autópályán haladunk, egymás fölött és alatt kanyargó betoncsíkok, kapuk, le- és felhajtók. hamarosan megérkezünk a repülőtérré. egy hasonlón tévedt el harminc éve kedvenc regényhősöm, harry angstrom, a negyedik kötet elején.